ततस्तस्य सरित्पारे मुक्तसंरावमग्रतः ।
ऊर्द्धबाहुर्महद्भूतं प्रादुरासीन्महौजसः ॥३४०॥
नृपतिस्तस्य दृक्पातैर्ज्वलद्भिः कपिशीकृतः ।
उल्काज्योतिः कृताश्लेषः कुलाद्रिरिव दिद्युते ॥३४१॥
तमथ प्रतिशब्देन घोरेणापूरयन् दिशः ।
अत्रासं विहसन्नुच्चैरुवाच क्षणदाचरः ॥३४२॥
संत्यज्य विक्रमादित्यं सत्त्वोद्रिक्तं च शूद्रकं ।
त्वां च भूपाल पर्याप्तं धैर्यमन्यत्र दुर्लभं ॥३४३॥
वसुधाधिपते वाञ्छासिद्धिस्तव विधीयते ।
सेतुमेतं समुत्तीर्य पार्श्वमागम्यतां मम ॥३४४॥
इत्युदीर्य निजं जानुं रक्षःपारात् प्रसारयन् ।
तन्महासरितो वारि सेतुसीमन्तितं व्यधात् ॥३४५॥
अङ्गेन रक्षःकायस्य ज्ञात्वा सेतुं प्रकल्पितं ।
वीरः प्रवरसेनोऽथ विकोषां क्षुरिकां दधे ॥३४६॥
स तयोत्कृत्य तन्मांसं कृतसोपानपद्धतिः ।
अतरद्यत्र तत् स्थानं क्षुरिकावार उच्यते ॥३४७॥
पार्श्वस्थं तं लग्नमुक्त्वा प्रातर्मत्सूत्रपातनं ।
दृष्ट्वा पुरं विधेहीति वदद्भूतं तिरोदधे ॥३४८॥
देव्या शारिकयाढ्येन यक्षेणाधिष्ठिते च सः ।